

Per Sant Jordi, et llegeixo un conte!

Pac, pec, pic, poc, puc

NARRADOR 1 La Malika té cinc anys. És un nena com qualsevol altra: té dues orelles, dos ulls, un nas i una boca. Una boca que va a la seva.

A la Malika li passa una cosa que la preocupa molt. Quan ha de parlar, es posa molt nerviosa i nota com la panxa se li comença a inflar i a inflar. Sembla que no pugui treure l'aire. La llengua se li fa un nus i no li surten les paraules.

NARRADOR 2 Cada nit, just abans d'anar a dormir, la Malika li demana al seu pare:

MALIKA — P-pa-pare, què em p-p-pots explicar un conte?

NARRADOR 1 Quan els llavis se li queden enganxats i les paraules no surten, ho passa molt malament i es comença a posar encara més nerviosa.

Algunes tardes, la Malika va a teatre. Li agrada fer de pirata, de cocodril, d'astronauta... S'ho passa d'allò més bé. I és en aquests moments quan nota que la seva panxa no se li infla i les paraules li surten soles. Se sent millor quan fa d'un personatge, perquè la llengua no s'entrebanca i els llavis deixen sortir les paraules.

NARRADOR 2 Aquest any, la Malika va a la classe dels camaleons. Però no li agrada anar a l'escola, perquè els seus amics es riuen d'ella i li diuen que no sap parlar.

NARRADOR 1 Quan la mestra li pregunta alguna cosa o quan parla amb els seus amics, nota una aigua freda que li recorre tot el cos i, com si fos un globus, la seva panxa es comença a inflar i a inflar.

NARRADOR 2 A l'hora del pati, entre tots decideixen a què volen jugar. La Malika mai s'atreveix a dir-ho.

NARRADOR 1 Al final sempre acaben fent un partit de futbol ja que l'Aminata, que mai té vergonya a parlar, sempre hi vol jugar.

Per Sant Jordi, et llegeixo un conte!

Avui és divendres, i com cada divendres, toca emportar-se a casa la mascota de la classe, en Ric, un camaleó de peluix. Aquesta vegada li ha tocat a la Malika, i dilluns haurà d'explicar als seus companys què ha fet el cap de setmana.

NARRADOR 2 Quan arriba a casa, presenta en Ric, als seus pares i sopen tots plegats.

NARRADOR 1 Arriba l'hora d'anar a dormir i la Malika posa en Ric al seu costat.

NARRADOR 1 La Malika no pot dormir. Està molt nerviosa. Només pensa en com riuran els seus amics de classe quan hagi d'explicar les aventures del cap de setmana.

NARRADOR 2 Però a poc a poc, els ulls se li comencen a tancar...

NARRADOR 1 La lluna se'n va dormir i el sol es desperta. La llum del sol va entrant per la finestra de l'habitació de la Malika fins que aconsegueix despertar-la.

NARRADOR 2 La Malika va obrint els ulls però el que la fa aixecar d'un bot del llit és una veueta que li diu:

CAMALEÓ — Ei, desperta dormilega!

MALIKA — C-co-com és que parles tu?

CAMALEÓ — Sempre que algú em necessita em desperto i l'ajudo.

MALIKA — Així, em p-po-pots ajudar?

CAMALEÓ — I tant! Explica'm, què et passa?

NARRADOR 1 Parlant i parlant, la Malika li explica el que li passa quan ha de parlar:

- Com la panxa se li va inflant i inflant.
- Com sent una aigua freda que li recorre tot el cos.
- Com la llengua se li fa un nus i no li surten les paraules.
- Com no pot mirar als seus amics als ulls per la vergonya que passa.

Per Sant Jordi, et llegeixo un conte!

MALIKA — No vull jugar més a futbol, però no sé com dir-ho als meus amics. I el pitjor de tot: dilluns he d'explicar què he fet durant el cap de setmana davant tota la classe i tinc por que em facin burla, que no em deixin acabar les frases...

CAMALEÓ — Fa dies que veig el que et passa,

CAMALEÓ — Des del meu racó de la classe t'escolto. Tenia ganes de venir a casa teva, parlar, escoltar-te i deixar-te acabar les paraules. Jo no tinc pressa.

MALIKA — Jo no vull ser diferent!

CAMALEÓ — A mi també em passava una cosa semblant,

RIC — Mira, quan jo era petit, tenia molta vergonya. Sempre que venia algú canviava de color perquè no em veiessin. Si estava en un arbre, tancava els ulls, contava fins a tres i m'imaginava que era de color marró. Ho desitjava tant i tant que al final acabava passant: em tornava tant marró com el tronc de l'arbre. I així ningú em veia.

MALIKA — Ah, ja ho tinc!

NARRADOR 2 — Sembla que la Malika ha trobat la solució.

MALIKA — Sempre que hagi de sortir al carrer, em disfressaré. Així ningú sabrà que soc jo!

NARRADOR 1 La Malika reuneix de seguida tots els materials que necessita. A la tarda, la seva àvia els porta al parc. Havia decidit sortir disfressada de cavaller amb escut i espasa.

Amb el seu millor somriure, s'acosta per jugar amb uns nens que hi ha al sorral.

MALIKA — Que puc jugar amb vosaltres?

NENS — Sí... Per què vas disfressada? No vols dir que és una mica estrany?
No és pas carnestoltes!

Per Sant Jordi, et llegeixo un conte!

NARRADOR 1 La Malika, en sentir aquelles paraules, es va posar trista i va marxar cap a casa amb la seva àvia i el camaleó.

Diumenge al matí, l' àvia porta la Malika i en Ric al Zoo. Aquesta vegada, la Malika es disfressa de lleó. Van a veure dofins, cocodrils, ocells... però quan passen per davant dels lleons, el lleó més vell i més gros li diu amb un to burleta:

LLEÓ — Què fas tu així? Tu no ets com nosaltres!

NARRADOR 2 La Malika està preocupada perquè fins i tot el lleó li ha preguntat per què va disfressada.

MALIKA — Això no funciona, què puc fer?

CAMALEÓ — Potser hauries de tornar a ser tu. Amagar-te no és la solució.

NARRADOR 1 Tot i que no li agradava aquella sensació que tenia abans quan tothom la mirava impacient perquè acabés la frase, això li agrada menys. Vol tornar a ser com abans.

Al vespre, quan la Malika i en Ric tornen a estar al llit, just abans de dormir-se, en Ric li diu:

CAMALEÓ — Malika, vols dir tantes coses que a vegades fan un tap i fa que la panxa s'infla com un globus. Potser abans de parlar podries desinflar-lo perquè no et molesti. Veuràs que així et sentiràs millor i llavors les paraules sortiran soles.

NARRADOR 2 I amb aquestes últimes paraules, la Malika s'adorm.

NARRADOR 1 Al despertar-se, s'adona que en Ric tornava a ser de peluix. Li somriu i se'n van cap a l'escola.

Ha arribat el moment d'explicar als companys el seu cap de setmana.

La panxa es comença a inflar, els llavis se li enganxen. Mira en Ric, que el té al costat, i recorda tot el que han viscut i les seves paraules.

Per Sant Jordi, et llegeixo un conte!

Poc a poc, sent com la seva panxa es comença a desinflar. Els llavis se li van desenganxant. Ja no té por. Les paraules comencen a sortir de la seva boca.

NARRADOR 2 Mentre parla, se sent contenta i va pensant que ella és diferent als altres... Ni millor ni pitjor, diferent i prou.

NARRADOR 1 Quan acaba de parlar, tot i que s'ha entrebancat una mica, els seus companys l'aplaudeixen i la mestra la felicita. Els ha agradat molt la història amb en Ric.

I conte contat, conte acabat!

Pseudònim: Bugs Bunny

Text: Ariadna Montoya (adaptació)

Enregistraments: Mireia Rey

Muntatge: Carla Sánchez

Coordinació: equip del Centre Obert de Vidreres